

Arrest

nr. 28 495 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit dient op 20 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 26 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene reeds een ruime tijd in België zou verblijven, naar België zou gekomen zijn om zich te voegen bij zijn broer en zuster, zich wil integreren en Nederlands wil leren, werkbereid zou zijn, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Wat betreft het feit dat zijn zuster en broer in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn zuster en broer in België verblijven op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Een tijdelijke scheiding met familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met betrekking tot de schending van art.8 EVRM en art. 21 IVBPR kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn familie. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een privé-leven.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf,

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Enig middel: schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis Vreemdelingenwet:

1. De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

In casu oordeelt de DVZ het verzoek van verzoeker als onontvankelijk te moeten afwijzen.

Klaarblijkelijk ziet de DVZ nergens buitengewone omstandigheden noch schendingen van humanitaire verdragsregels.

Nochtans zou een langdurig verblijf- in casu meer dan 5 jaar - op zich reeds als buitengewone omstandigheid dienen weerhouden te worden.

DVZ is van oordeel dat "Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. "

Als men met zo'n non-argument regularisatieverzoeken kan blijven afwijzen, dan doet men er misschien beter aan die ganse regelgeving van 9bis af te schaffen en uit de wet te lichten.

Het zou in elk geval minder hypocriet zijn!

Want zeg nu zelf: wie zal beroep doen op zo'n 9bis-procedure? Toch niet diegene die legaal in het Rijk verblijft. Driewerf neen; wel hij/zij die geen verblijfstitel heeft doch wel ogv bepaalde overwegingen (langdurig verblijf, opgebouwd gezinsleven met een belg...) als aanvaard moet worden om in België' als volwaardig burger te kunnen meedraaien.

De stelling/insinuering van DVZ dat verzoeker op een zeer korte tijd een verblijfsaanvraag in zijn herkomstland kan afwachten, snijdt geen hout en is manifest in strijd met de dagdagelijkse realiteit.

Het is eerder regel dan uitzondering dat men meer dan 9 maanden, zelfs meer dan een jaar dient te wachten op een beslissing inzake visum.

Aldus een in België bestaand gezins- en sociaal leven scheiden dmv een gedwongen verwijdering van het grondgebied strijdt wel degelijk met de artt. 8 EVRM en 21 IVBPR.

Het tegendeel voorhouden getuigt van een zeker cynisme dan wel van een ernstig gemis aan enig sérieux.

De DVZ bezondigt zich aldus zonder meer aan een uitermate rudimentaire, zelfs stereotype overweging (van een motivering kan de facto geen sprake zijn).

2. Evenmin werden de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld.

Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgoprogrammeerde beslissingen met een eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft evenmin onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd - welke impact het verblijf van verzoeker in het Rijk tot gevolg heeft gehad; welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.

Dit argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Ver.Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

In hoofde van verzoeker is er echter bovendien wel degelijk sprake van een gezinsleven, waar hij effectief deel uitmaakt van het gezin van zijn broer en zus.

Gelet op deze onvervreemdbare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker niet verklaart waarom het feit dat zijn broer en zus in België verblijven op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen. Verwerende partij merkt op dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft en hij niet aantoont welke rechten hij daar uit zou kunnen putten. Verwerende partij stelt dat verzoeker de mening niet kan worden ontzegd als zouden de wettelijke bepalingen geen toepassing vinden omdat hij er zich niet wenst naar te schikken en dat dergelijk argument niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf via de geëigende procedure in te dienen in het land van herkomst en dat verzoeker geen middel aanbrengt dat de motieven van de betreden beslissing aan het wankelen brengt.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag hieronder de volgende omstandigheden aan.

“Verzoeker is sedert enige tijd naar België gekomen om zich teervoegen bij zijn broer en zus, die reeds meerdere jaren legaal in België verblijven en die zich over verzoeker wil/dient te ontfermen volgens de familiale gebruiken en geplogenheden van hun thuisland en leefgemeenschap.

Tevens dient opgemerkt dat verzoeker de nodige inspanningen zal leveren om zich in België te handhaven en er zich te integreren. Zo zal hij al het mogelijke doen om een normaal sociaal leven in België te ontwikkelen. Voorts zal verzoeker de nodige stappen ondernemen om Nederlandse taalcursussen aan te vatten. Een spoedige tewerkstelling is eveneens een reële verwachting mits verzoeker geregulariseerd is geworden en derhalve over de nodige administratieve documenten beschikt. Verzoeker is ook leergierig en bereid om opleiding te volgen in andere knelpuntsectoren, hetgeen aantoont dat hij zonder meer een aanwinst kan en zal zijn voor de Belgische samenleving; Derhalve beroept verzoeker zich o.m. en vooral op het recht op eerbiediging van het familieleven, hetwelk een correlatie uitmaakt van het recht op privacy en in die zin beschermd wordt door artikel 8 EVRM alsook op artikel 21 IVBPR van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten, hetwelk voorziet in het recht van éénieder om met zijn familie samen te leven;

Dat er voor de Lidstaten en hun (administratieve) overheden niet alleen een verbod bestaat op inmenging in het privéleven doch tevens een positieve verplichting om maatregelen te treffen om een daadwerkelijk familiaal samenleven mogelijk te maken; Dat dit o.m. en bovenal impliceert dat de Belgische autoriteiten rekening dienen te houden met de familiale en sociaal-culturele eigenheden van de levensgemeenschap waaruit verzoeker komt;

Dat daarbij nog dient opgemerkt te worden dat verzoeker volstrekt alleenstaande is in zijn land van herkomst zonder enige mogelijkheid om op wie dan ook terug te vallen, reden waarom zijn oudere broer/zus - zoals gezegd legaal verblijvend in het Rijk - het zich als zijn plicht ervaart zich in te zetten en in te staan voor zijn onderhoud en verdere integratie- en ontplooiingsmogelijkheden;

Dat verzoeker zich reeds volledig heeft ingepast en zijn plaats alhier heeft ingenomen in het familieleven van zijn broer;

Dat een gebeurlijke uitwijzing van verzoeker een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zal hebben; Dat het ook duidelijke weze dat een zulkdanig lange opgelegde scheiding zonder meer een sociaal en financieel rampscenario zou betekenen voor verzoeker; Dat daarbij dient gewezen te worden op de vaststaande rechtspraak van de Raad van State, die bepaalt dat geen sprake moet zijn van een overmacht doch dat een bijzondere moeilijkheid voor de verzoeker om naar zijn herkomstland te gaan om daar de verblijfsaanvraag in te dienen volstaat; De Raad Van State (en zijn arrest nr. 100.57 d.d. 07.11.2001) stipuleert zelfs dat indien men een persoon zou verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst om de nodige aanvraag te doen dit een inbreuk zou zijn op het privé- en familieleven van verzoeker, dewelke slechts toegelaten is in zoverre zij steunt op een uiterst noodzakelijke noodwendigheid én in zoverre zij proportioneel is aan het wettelijk na te streven doel. In casu is er geen enkele noodzakelijkheid die de Belgische autoriteiten zou verplichten de keuze van verzoeker niet te eerbiedigen. Derhalve zijn er termen om aan verzoeker wel degelijk een verblijf van onbepaalde duur toe te kennen.

Dat een regularisatie dan ook om humanitaire en alle andere mensenrechtelijke overwegingen beslist in deze context opportuun is zodat verzoeker eerbiedig vraagt om de buitengewone omstandigheden te aanvaarden en hem machtiging tot verblijf toe te kennen.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen, met name zijn langdurig verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwd sociaal leven, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker stelt dat verwerende partij voornoemde elementen niet heeft onderzocht en dat deze elementen in de bestreden beslissing zelfs niet worden behandeld.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat zijn langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, de daaruit volgende integratie en zijn opgebouwd sociaal leven wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn bijzondere band met België het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. De gemachtigde van de minister kan niet antwoorden op zaken die niet werden aangevoerd. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker die in de aanvraag wordt vermeld als een toekomstig gegeven en niet wordt aangehaald als reden waarom de aanvraag in België wordt ingediend, in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

2.6. Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé- en familiaal leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Bij verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) houdt verzoeker voor dat ook sociale relaties onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeker wijst erop dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk geen rekening wordt

gehouden met zijn sociale relaties. Vervolgens is verzoeker, gezien zijn bijzondere banden met België, zijn integratie en opgebouwd sociaal leven en gezien hij deel uitmaakt van het gezin van zijn broer en zus, van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn privé-, familiaal, sociaal en gezinsleven uitmaakt die niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Verzoeker voert aan dat niet wordt onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn waaraan hij wordt blootgesteld indien zijn regularisatie uitblijft en hij zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Verzoeker voert aan dat deze belangenafweging nergens te bespeuren is in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de gevolgen van de beslissing en het privé- en familiaal leven van verzoeker. Er wordt immers het volgende overwogen: *“Met betrekking tot de schending van art. 8 EVRM en art. 21 IVBPR kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn familie. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een privé-leven”*.

Waar verzoeker van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM en dat in de bestreden beslissing expliciet geen rekening wordt gehouden met de sociale relaties van verzoeker, wijst de Raad erop dat de loutere feiten, aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift, namelijk zijn bijzondere banden met België, de familieleden die hier wonen, zijn integratie en opgebouwd sociaal leven, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). In de bestreden beslissing diende hierop dus niet afzonderlijk te worden ingegaan.

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van het EHRM, niet aantoont dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten. In het arrest P.G. en J.H./Verenigd Koninkrijk van 25 september 2001 besloot het EHRM tot een schending van artikel 8 van het EVRM omdat er sprake was van gebruik van afuisterapparatuur. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan onder een dergelijke situatie te ressorteren. In het arrest Boughanemi/Frankrijk van 24 april 1996 heeft het EHRM geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden, zodat ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM verzoeker niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker meent te kunnen aantonen dat hij in België, na er langdurig te hebben geleefd, bijzondere banden heeft ontwikkeld door zijn integratie en opgebouwd sociaal leven, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privé- en familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Evenmin toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing strekt er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone

omstandigheden doet gelden die hem vrijstellen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft

evenmin tot gevolg dat verzoeker van zijn broer en zijn zus wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.7. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 21 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: IVBPR), dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze verdragsbepaling geschonden acht, zodat het middel, in zoverre de schending van artikel 21 van het IVBPR wordt aangevoerd, niet ontvankelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de minister uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. De schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten of de overschrijding of afwending van macht wordt niet aangenomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET